

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/357/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5317200673
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5317200673.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Kataríny Beniačovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: D. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX H. XXX, o zaplatenie 9.241,49 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č. k. 7Csp/7/2017-65 zo dňa 8. augusta 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovaným vznikol záväzkový vzťah na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 5033773598 zo dňa 09.10.2012, na základe ktorého Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovanému úver vo výške 6.000 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v splátkach a zaplatiť úroky a dohodnuté poplatky. Listom zo dňa 30.09.2015 oznámila banka žalovanému, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a/ Produkovaných obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery s účinnosťou od 01.01.2015, z ktorého dôvodu ku dňu 29.09.2015 vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Dňa 23.10.2015 uzavrela banka so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorou postúpila pohľadávku voči žalovanému žalobcovi. Zmluvu o splátkovom úvere posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), pričom má podobu formulárovej zmluvy s vopred určenými podmienkami a nemožnosťou ich zmeny.

2. Poukázal na ust. § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „ZoB“), z ktorého ustanovenia nepochybne vyplýva, že spôsobilou pohľadávkou postúpenia je iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Žalobca v konaní netvrdil a ani z obsahu spisu nevyplýva preukázaná existencia písomnej výzvy banky klientovi - žalovanému a jej doručenie. Možno preto konštatovať, že nebol splnený zákonný predpoklad pre platné postúpenie pohľadávky banky. Celá postúpená pohľadávka nebola v čase jej postúpenia pohľadávkou spôsobilou na postúpenie. Ak pohľadávka nie je postupiteľná, potom jej postúpenie je svojim obsahom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 OZ. Teda ak nie sú splnené zákonom stanovené predpoklady (§ 92 ods. 8 ZoB) nie je pohľadávka banky

postupiteľná a jej postúpenie je svojim obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také absolútne neplatné v zmysle § 39 OZ, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok voči dlžníkovi. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu je pritom súd povinný prihliadať ex offo. Vzhľadom na uvedené žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný.

3. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

4. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podal odvolanie žalobca. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovuje § 92 ods. 8 ZoB, a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (v omeškaní nepretržite od 15.07.2013) a zároveň, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou 09.09.2015 a 30.09.2015 označenou ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Citované ustanovenie o bankách vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a aby bol bankou kedykoľvek za trvania omeškania vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku. Ďalej poukázal na článok I. bod 10 Zmluvy o splátkovom úvere a bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“), v ktorom klient súhlasil s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi. Nakoľko ust. § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení Zákona o bankách, pričom ust. § 92 ods. 8 ZoB nevylučuje odchylnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, preto nebolo potrebné splniť podmienky ust. v § 92 ods. 8 ZoB. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/76/2016, 9Co/145/2015, 19Co/2/2016, 11Co/206/2015 a 11Co/11/201. Ohľadne platnosti postúpenia pohľadávok poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/20/2016, 5Co/122/2016, 9Co/15/2016, 5Co/398/2015, 17Co/190/2016, v ktorých bolo konštatované, že splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. S nedoručením výzvy nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo Zákona o bankách, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 ZoB. Navyše žalovaný bol ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 857 dní, teda súčet všetkých omeškaní so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol 1 rok. Preto postupca by konal v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal (uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/223/2015, 19Co/2/2016). Vzhľadom na uvedené zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania. Aktívnu legitimáciu preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvu o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu, prípadne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie. Zároveň si uplatnil a vyčíslil trovy odvolacieho konania.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd v zmysle ust. § 34 CSP, po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnuté rozhodnutie v intenciách ustanovenia § 379 a § 380 ods. 1 CSP a napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Súd prvého stupňa správne vo veci konštatoval, že žalobca si uplatňuje nárok zo zmluvy o splátkovom úvere, ktorá je v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou. Žalobca vyvodzoval svoju aktívnu vecnú legitimáciu v spore z tvrdenej právnej skutočnosti, že ako postupník postúpením pohľadávky zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1237/2015/CE zo dňa 23.10.2015 podľa ust. § 524 OZ od Slovenskej sporiteľne, a.s. ako pôvodného veriteľa - postupcu nadobudol žalovanú pohľadávku s príslušenstvom vyplývajúcu z predmetnej zmluvy o splátkovom úvere č. 5033773598 zo dňa 09.10.2012. V danom prípade išlo nesporne o pohľadávku pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a.s. ako banky, ktorá poskytla predmetný úver dlžníkovi - žalovanému. Z tohto dôvodu je potrebné v súvislosti s postúpením tejto pohľadávky brať zreteľ aj na oprávnenie banky

postúpiť pohľadávku za podmienok ust. § 92 ods. 8 ZoB. Aj napriek tomu, že citované ustanovenie je systematicky zaradené v 14. časti ZoB upravujúcej ochranu klientov a bankové tajomstvo, nie je možné vykladať ho zužujúco len v rovine povinnosti banky chrániť bankové tajomstvo bez dopadu porušenia povinností banky na jej právne úkony vo vzťahu k iným osobám vstupujúcim s bankou do súkromnoprávných vzťahov. Ak by sa pripustil takýto výklad, poprel by sa najúčinnjší nástroj pôsobiaci voči banke, aby bolo zamedzené postupovaniu „neukončených“ („živých“) úverov jej klientov bez ich súhlasu a vedomia na iné subjekty, čím by nepochybne nemohol byť naplnený účel ust. § 92 ods. 8 ZoB, a to je ochrana klienta banky a bankového tajomstva. Tomuto výkladu nasvedčuje aj dôvodová správa k predmetnému ustanoveniu (pôvodne ust. § 92 ods. 7), ktorá doslova uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Úpravu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB je potrebné považovať za právnu úpravu špeciálnu (lex specialis) vo vzťahu k ustanoveniam OZ o postúpení pohľadávky (lex generalia). V zmysle ust. § 525 ods. 1 OZ postúpiť nemožno pohľadávku, ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil, ktoré ustanovenie slúži na ochranu dlžníka. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať za takýto druh pohľadávok, keďže s každou pohľadávkou banky sú neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. ZoB, ako aj obsiahle bankové tajomstvo. Tieto povinnosti vyplývajú banke priamo zo zákona a prípadným postúpením pohľadávky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom, keď nový veriteľ už nebude zo zákona povinný takéto tajomstvo zachovávať, keďže nie je bankou. Z ust. § 92 ods. 8 ZoB možno vyvodiť, že banka je oprávnená (môže) postúpiť inému subjektu bez súhlasu klienta iba tú pohľadávku (resp. jej časť), ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu, a to iba za podmienky, že klient (dlžník) je napriek písomnej výzve banky nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením tejto časti svojho peňažného záväzku voči banke (vid. rozhodnutia Krajský súd v Bratislave sp. zn. 6Co/203/2015, Krajský súd v Prešove č. k. 4Co/145/2014-341, Krajský súd v Košiciach sp. zn. 11Co/898/2014, Krajský súd v Žiline č. k. 5Co/48/2016-123, 11Co/79/2016-128, 7Co/199/2016-124).

8. Pokiaľ ide o časť žalovanej pohľadávky zodpovedajúcej splátkam splatným od 16.10.2015 do 16.10.2022 s istotou možno konštatovať, že ku dňu postúpenia pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalobcu, t.j. ku dňu 23.10.2015 nedošlo u žalovaného k omeškaniu so splnením tejto časti peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, nakoľko ich splatnosť nastala 27.10.2015 (v oznámení zo dňa 30.09.2015 bola vyhlásená mimoriadna splatnosť ku dňu 29.09.2015, žalovaný bol vyzvaný na uhradenie istiny v lehote 15 dní, a výzva a oznámenie bolo žalovanému doručené 12.10.2015) a k postúpeniu pohľadávky došlo dňa 23.10.2015.

9. Napokon žalobca nepreukázal naplnenie podmienok pre vznik oprávnenia Slovenskej sporiteľne, a.s., ako banky bez súhlasu žalovaného postúpiť pohľadávku z predmetnej zmluvy o splátkovom úvere aj vo zvyšnej časti zodpovedajúcej splátkam splatným v období do 16.09.2015, keďže súdu nepredložil písomnú výzvu banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukazoval, že uvedené bolo splnené výzvou zo dňa 09.09.2015 ako aj výzvou zo dňa 30.09.2015 odvolací súd tu poukazuje na to, že výzva zo dňa 30.09.2015 bolo oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila pohľadávku na žalobcu ešte predtým ako po mimoriadnej splatnosti sa stal dlh splatný, t.j. pred dňom 27.10.2015. Odvolateľ ďalej poukazuje, že povinnosť bola splnená výzvou zo dňa 09.09.2015 avšak žalobca predmetnú výzvu súdu prvej inštancie nepredložil. Doložil ju až ku svojmu odvolaniu voči napadnutému rozsudku (č.l. 84) a dokonca nepreukázal ani, či skutočne táto výzva bola žalovanému doručovaná. Aj napriek tomu odvolací súd poukazuje na ust. § 366 CSP, v zmysle ktorého prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok; ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu; má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalobca nepreukázal ani jeden z týchto dôvodov, pre ktoré by odvolací súd mal prihliadnuť na predložený prostriedok procesnej obrany.

10. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie správne konštatoval, že neboli preukázané naplnené podmienky ust. § 92 ods. 8 ZoB pre vznik oprávnenia Slovenskej sporiteľne, a.s. ako banky postúpiť žalovanú pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Z uvedeného dôvodu zmluva o postúpení

pohľadávok je absolútne neplatným právnym úkonom urobeným v rozpore so zákonom podľa ust. § 39 OZ.

11. Žalobca v odvolaní ďalej poukazuje na bod 19.16 VOP, ktorým mal klient udeliť súhlas s postúpením pohľadávky. V zmysle tohto bodu „Klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premĺčané, alebo nepremĺčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky; predchádzajúci písomný súhlas banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohľadávkam klienta ako záložcu voči banke v prospech banky ako záložného veriteľa. V prípade, že klient je spotrebiteľom v zmysle osobitného právneho predpisu, tak banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať.“ Keďže ust. § 92 ods. 8 ZoB predpokladá naplnenie podmienok len pre platnosť takého postúpenia, pri ktorom nebol udelený súhlas klienta, odvolací súd skúmal, či vzhľadom na ustanovenie bodu 19.16 VOP v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy bol platne udelený súhlas klienta s postúpením pohľadávok banky a dospel k záveru, že tomuto tak nie je, pretože toto ustanovenie VOP nie je platné. Ide totiž o vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá podľa § 53 ods. 1 OZ nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (tzv. neprijateľné podmienky). V zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ treba pri posudzovaní neprijateľnosti (nekalosti) zmluvných podmienok porovnávať právnu pozíciu, v akej by spotrebiteľ bol podľa aplikovateľných vnútroštátnych predpisov (t.j. ako by danú situáciu upravovali dispozitívne zákonné normy), pokiaľ by také ustanovenie v zmluve nebolo. V prejednávanej veci je zrejmé, že ak by ustanovenie bodu 19.16 VOP nebolo obsiahnuté vo VOP, aplikoval by sa zákonný zákaz postúpenia pohľadávok bankou bez splnenia osobitných podmienok ustanovených v § 92 ods. 8 ZoB. Podľa názoru odvolacieho súdu tak ustanovenie tohto bodu VOP spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pretože zásadným spôsobom zjednodušuje pozíciu banky pri postupovaní pohľadávky. Postúpením pohľadávky pritom dochádza k zmene partnera dlžníka - spotrebiteľa, pred ktorým ho ust. § 92 ods. 8 ZoB má chrániť. Možno totiž predpokladať, že dlžník vstupuje do právneho vzťahu s bankou práve preto, že je to banka, teda regulovaný subjekt podliehajúci určitým pravidlám podnikania, obozretnosti, dôveryhodnosti a dohľadu príslušného regulátora. Okrem toho vstupuje do tohto vzťahu s dôverou, že citlivé údaje o jeho majetku a celkových majetkových pomeroch budú chránené pred zneužitím, resp. že každé ich sprístupnenie tretej osobe (okrem zákonom presne vymedzených výnimiek) sa bude diať s jeho súhlasom. Bod 19.16 VOP ho o túto ochranu oberá. Toto ustanovenie je obsiahnuté vo všeobecných podmienkach, teda vopred formulovanom dokumente, ktorý žalovaný musel akceptovať ako celok cez čl. I bod 10 zmluvy o splátkovom úvere č. 5033773598. Mohol ho odmietnuť jedine tým, že by odmietol uzavrieť zmluvu samotnú. Je teda nepochybné, že toto ustanovenie nemohlo byť individuálne dojednané a je treba ho považovať za neprijateľnú, a teda neplatnú podmienku v zmluve o splátkovom úvere. Preto k postúpeniu pohľadávky mohlo dôjsť len za splnenia podmienok predpokladaných v ust. § 92 ods. 8 ZoB, ktoré však v danom prípade splnené neboli.

12. Napokon odvolateľ mal za to, že svoju aktívnu legitímáciu preukázal skutočnosťou, že predložil oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu legitímáciu na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať, v súvislosti s čím poukázal i na rozsudok NS SR sp. zn. 5Obo210/01. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že vzhľadom na charakter daného sporu, ktorého predmetom sú záväzky zo spotrebiteľského vzťahu, je dôvodná zvýšená miera ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva zo spotrebiteľských právnych vzťahov, čo vyplýva okrem iného aj z ust. § 295 CSP, ktoré súdu dáva možnosť vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Pokiaľ teda aj v konaní žalovaný nepodal žiadne písomné vyjadrenie k žalobe a nárok žalobcu nepopieral, bolo povinnosťou súdu aj bez toho, aby sa žalovaný tohto dovoľával, prihliadať na prípadnú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod brániaci uplatniť alebo priznať plnenie žalobcu voči žalovanému, ktorý je tu v pozícii spotrebiteľa, a preto správne žalobu zamietol po zistení, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, ktorý tak nie je v spore vecne aktívne legitimovaný. V danom prípade nie je možné poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, nakoľko Najvyšší súd v tomto rozhodnutí rozhodoval vo veci, ktorá mala iný skutkový stav a jeho právny názor nemožno aplikovať na predmetnú súdnu vec.

13. Rovnako nemožno prisvedčiť ani odvolacej námietke žalobcu v odvolaní, že účelom § 92 ZoB je len úprava z výnimiek bankového tajomstva, a že ust. § 92 ods. 8 cit. zákona nie je zákonným ustanovením, ktoré upravuje zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky bankou, nedodržanie ktorých by spôsobovalo neplatnosť postúpenia. Práve citované ustanovenie je špeciálnou právnou úpravou, ktorá upravuje náležitosti platného postúpenia pohľadávky, ako to už bolo konštatované v bode 7. tohto odôvodnenia. Pokiaľ teda neboli bankou splnené zákonné povinnosti v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB tak ako v súdnej veci, nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky.

14. Na potvrdenie rovnakého právneho záveru odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co/48/2016-123, 11Co/79/2016-128, 6Co/257/2016-230, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/219/22016, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/122/2016, 24Co/84/2016, 10Co/282/2016.

15. Vzhľadom na nedôvodnosť odvolacích námietok žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, a to vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný, a to v celom rozsahu, preto mu súd priznal proti odvolateľovi - žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)